www.sannasa.net

ජගත් ජේ එදිරිසිංහ

පිනි

පළමු කොටස

සිත එකත් කරන්නේ නව දුරටත් වාතනය පැදවිය නොහැකි බවක් හිමින්තට දැනුණි. යාබද අසුනේ වාඩිවී සිටින මිරිදු දෙස නොබලාම ඔහු වාහනය පාර අයිකට ගත්තේ ය.

මෙතෙක් වේලා ගල් පිළිමයක් සේ ඉදිරිය බලා සිටි අමෙදි විමතියෙන් සැමියා දෙස හැරී බැලුවා ය. ඇගේ බැල්ම නොතකා හරිමින් හිමින්ත වාහනය තණ බිස්සේ නවත්වා සුක්කානමට ගිස තබා ගත්තේ ය. ඔහු හඬන්නේ යයි අසටා සිතුණි. ඇගේ සිසේ ඇති වූයේ අසුදායකි. ඒ හැකිමි සතවා ගන්නට අය කිසිදු උත්සාහයක් නොගත්තාය.

"පිස්සු කටන්න එපා.." අත නොරිස්සුම් ස්වරයකින් කීවේ ඒ හිතා ය.

ඔහු කිසිවක් නොකීවේ ය. අමෙදි තවත් විනාඩියක් පමණ ඔහු දෙස බලා සිටියා ය.

"ඔයා ඔය තරම් දුර්වල වීදිනා හැසිරෙනකොට මම හිත හදාගන්නෙ කොහොම ද..?"

ඇගේ කටහඬෙහි රැඳුණ කෝපය ඔහුට මනාව දැනුණි. හිත ඔසවා අය දෙස බලනු නොහැකිව ඔහු සිටි ඉරියව්වෙන්ම බොහෝ වේලා සිටියේ ය.

අමෙදි කාරයේ දොර ඇරගෙන බිමට බසිනු ඔහුට අසුණි. ඔහු හිස ඔසවා බලන විට ඔ අසන උද්‍යානය දෙස බලා සිටියා ය. දත් බැඳගෙන ගල් පිළිමයක් සේ සිටගෙන සිටි ඇගේ දසුන ඔහු සිත වේදනාව තවත් වැඩි කළේ ය.

දැස් වල එක් වූ කඳුළු පිටි අත්ලෙන් පිස ගනිමින් හිමින්ත කාරයෙන් බැස්සේ ය. බිමට හැඹුරු කරගත් හිසින් යුතුව පිය මෙන හොස් සිය මිරිදු අසඳින්න සිට ගන්නේ ය.

"ඇසම් සොරි.." ඔහු අය දෙස නොබලාම කීවේ ය. අද උරගිසි ගැස්සුනා මිස පිළිතුරු වචනයක් නොකිවා ය. සැබෑ ළෙසම කම්පනයට පත්වීය යුතු අය මතත් යෙදේයයකින් හැකි සිටියදී තමා දුර්වල ළෙස අද වැටීම ඔහු සිත ළැජ්ජාවට පත් කළේ ය.

"මට ඒක දරාගෙන ඉන්න බැහැ අමා" ඔහු මිමිණුවේ ය. අද ඔහු බස හඬසුණා සේ ඉවත බලාගන්වන ම සිටියා ය.

"මට හරිම කණගාටුයි මේක කියන්න සිදුවීම ගැන. ඒත් ඔය දෙන්නම මේ ගෙන ආනුවන් වෙලා ඉන්න ඕනෙ.." මෙටට පායනට පෙර වෙලෙදා සිරිමාන්න කී වචන ඔහුගේ සිසත තවමත් රැව් පිළිරැව් දෙයි.

"කයන්සර් එක අපි හිතුවට වඩා ශරීරය තුළ ගුලක් පැකිලා.. අමෙදි.. අපි මේ කරන ප්‍රතිකාර ගැන විශ්වාසය තියමු.. ඉස්සර වගේ නෙවෙයි.. දැන් ප්‍රතිකාර ක්‍රම දියුණුයි.. මේ ප්‍රතිකාර වලින් යමක් නොවුණොත්.." වෛද්‍ය සිරිමාන්න කතාව නවතා අමෙදිගේ මුහුණින් සිය බැල්ම ඉවතට ගන්නේ ය.

"මට අත්තම ම කියන්න ඩොක්ටර්' අමෙදි කීවා ය.

වෛද්‍යවරයා සිය බැල්ම හිමින්තගේ මුහුණ මත රැඳවීමේ ය. තරුණ සැමියාගේ විඝ්මිප්ත බැල්ම මඳ වේලාවක් ගිටක්ෂණය කළ ඔහු හැරවන අමෙදි දෙසට හැරුණේ ය.

"ඒක හරි අමෙදි.. අපි රියැඩ්ලි එතට මුහුණ දෙන්න ඕනෙ.. මේ ප්‍රතිකාර වලින් වෙනසක් නොවුණොත් .. අමෙදි.. ඔයාට කියෙන්නේ ඉතාම සෙට් කාලයක්"

තරුණියගේ දැස් යන්තමින් සසඳවිය.

"හිත අධෛර්ය කරගන්න එපා.." ඔහු කීවේ ය ඇගේ දැස් කඳුළින් පිරෙනු ඔහු දුටුවේ ය. ඔහු මේසය කෙළවරක වූ කඩදාසි ළේන්සු පෙට්ටිය අය වෙත පසවේ ය. අමෙදි එයින් ඇදගත් කඩදාසියකින් දැස් වල කඳුළු පිසලා ගත්තා ය. විනාඩියක පමණ නිහඬතාව කළුපසක් සේ හිමින්තට දැනුණි. ඒ කළුපය අවසන ඕ කිස ඔසවා වෛද්‍යවරයා දෙස බැලුවා ය.

"මම මරෙන්න බය නෑ ඩොක්ටර්" ඇගේ ඒ වචන වෛද්‍යවරයා කිසි ළෙසකින් වත් බලාපොරොත්තු නොවූ තරම් දැඩිව අසුණි.

"හිත අධෛර්ය කරගන්න ඕනෙ නැහැ.. සුබවාදී වදිනට හිතමු" ඔහු කීවේ අගේ සිතට සහනයක් නොගෙදෙනු සැදෑනා ය.

අමෙදි වෛද්‍යවරයා දෙස එක එළිල් බැලුවා ය.

"මං හාත්කම් විශ්වාස කරන්නේ නැහැ ඩොක්ටර්.. යමක් වෙන්න තියමිතව තියෙනවා නම් මං ඒකට මුහුණ දෙන්න ළෑස්තියි.." ඈ කීවා ය..

"ඒක හරි.. ඒත් අපට පුළුවන් දිගටම මේ ප්‍රතිකාර කරගෙන යන්න.. මං කඳුළුත් කිව්වෙනෙ.. දැන් ඉතාම දියුණු ප්‍රතිකාර ක්‍රම තියෙනවා.. අපි බලාපොරොත්තු අත්හරං ගන්නෙ නැතිව ඉඳිමු.." වෛද්‍යවරයා ඒ අවසාන වචන කීවේ තමන් අස්වැසීමේ සඳහා යයි හිමින්තට දැන් සිතෙයි.

උද්‍යානයේ ඈත සිට හමා ආ සුළඟකින් කඳඹුණ පරවළල් රැසක් සුළියක් සේ අහසට ගමිනු අමෙදිට පෙනුණි පරවළල් ලුලි වළලවෙන් බෝගහේවිළා ගල් පිළිමයක් සේ සිටගෙන සිටි ඇගේ දසුන ඔහු සිත වේදනාව තවත් වැඩි කළේ ය.

දැස් වල එක් වූ කඳුළු පිටි අත්ලෙන් පිස ගනිමින් හිමින්ත කාරයෙන් බැස්සේ ය. බිමට හැඹුරු කරගත් හිසින් යුතුව පිය මෙන හොස් සිය මිරිදු අසඳින්න සිට ගන්නේ ය.

"ඇසම් සොරි.." ඔහු අය දෙස නොබලාම කීවේ ය. ඈ උරගිසි ගැස්සුනා මිස පිළිතුරු වචනයක් නොකිවා ය. සැබෑ ළෙසම කම්පනයට පත්වීය යුතු අය මතත් යෙදේයයකින් හැකි සිටියදී තමා දුර්වල ළෙස අද වැටීම ඔහු සිත ළැජ්ජාවට පත් කළේ ය.

"මට ඒක දරාගෙන ඉන්න බැහැ අමා" ඔහු මිමිණුවේ ය. අද ඔහු බස හඬසුණා සේ ඉවත බලාගන්වන ම සිටියා ය.

"මට හරිම කණගාටුයි මේක කියන්න සිදුවීම ගැන. ඒත් ඔය දෙන්නම මේ ගෙන ආනුවන් වෙලා ඉන්න ඕනෙ.." මෙටට පායනට පෙර වෙලෙදා සිරිමාන්න කී වචන ඔහුගේ සිසත තවමත් රැව් පිළිරැව් දෙයි.

"කයන්සර් එක අපි හිතුවට වඩා ශරීරය තුළ ගුලක් පැකිලා.. අමෙදි.. අපි මේ කරන ප්‍රතිකාර ගැන විශ්වාසය තියමු.. ඉස්සර වගේ නෙවෙයි.. දැන් ප්‍රතිකාර ක්‍රම දියුණුයි.. මේ ප්‍රතිකාර වලින් යමක් නොවුණොත්.." වෛද්‍ය සිරිමාන්න කතාව නවතා අමෙදිගේ මුහුණින් සිය බැල්ම ඉවතට ගන්නේ ය.

"මට අත්තම ම කියන්න ඩොක්ටර්' අමෙදි කීවා ය.

වෛද්‍යවරයා සිය බැල්ම හිමින්තගේ මුහුණ මත රැඳවීමේ ය. තරුණ සැමියාගේ විඝ්මිප්ත බැල්ම මඳ වේලාවක් ගිටක්ෂණය කළ ඔහු හැරවන අමෙදි දෙසට හැරුණේ ය.

"ඒක හරි අමෙදි.. අපි රියැඩ්ලි එතට මුහුණ දෙන්න ඕනෙ.. මේ ප්‍රතිකාර වලින් වෙනසක් නොවුණොත් .. අමෙදි.. ඔයාට කියෙන්නේ ඉතාම සෙට් කාලයක්"

තරුණියගේ දැස් යන්තමින් සසඳවිය.

කඳිත් යන්න වෙන එක විතරයි." අමෙදි මිමිණුවා ය.

ඔහු කිසිවක් නොකීවේ ය. කතා කරගන්නට බැරි ළෙස ඔහු හොළු වී සිටියේ ය. තමාගේ අතැතිලි අතර දැවටෙන අගේ සීතල ඇඟිලි පසස ගැන පමණක් සිතමින් ඔහු අය අසඳින් ම සිටගෙන සිටියේ ය.

"අමා." බොහෝ වේලාවකට පසු ඔහු කතා කළේ ය. "මට. මට. ඔයා හැසිව ඉන්න බැහැ." ඔහු කඳුළු සහවන්නට උත්සහා ගනිමින් අය තරයේ වැළඳ ගත්තේ ය. ළෙවම හතර වූ සයක් දැණිත. ඔවුනගේ ඉතිහැසුම විතා අන් කිසිවක් හඬසුණි. සියදහසක් සියවිදි ළෙදෙන්නට මිය යන්නට ඉඩ දෙමින් කොපමණ කාලයක් ගෙවී යන්නට අැද්ද? කඳුළු පිසලා ගත් අමෙදි හිස පසසුවාය. හිමින්ත කඳුළු පිරි දෙනෙතින් ඈත හිස් අහස දෙස බලා සිටිනු ඈ දුටුවා ය.

"හිමින්ත .. දුත් වෙන්න එපා.. මගෙ හිතටත් ධෛර්යයක් වෙන්න, ඔයා කෙනිනෙව ඉන්න ඕන වෙලාවක් මේ. මට උදව් කරන්න... මගෙ හිත හදා ගන්න මට උදව් කරන්න."

හිමින්ත සුසුමක් හෙළුවේ ය.

"ඔයාට ඉක්මණින් සනීප වෙයි අමා, අපි ඒ වෙනුවෙන් කරන්න පුළුවන් හැම දෙයක්ම කරමු. මම ඒ වෙනුවෙන් කරන්න පුළුවන් හැම දෙයක්ම කරනවා. මම කොහොම හරි ඔයාව සනීප කර ගන්නවා."

අමෙදි දුකෙන් ළෙලින් සිය දැකෙණින් ඔහුගේ හිසසෙස් අවුල් කර දැමුවා ය ඔහුගේ මුහුණට එම් බැලුවා ය

"අනේ මගේ හොඳ හිමින්ත.. එහිමු කතා කියන්න එපා.. මොකටද අපි බොරුවට හිත් රවටාගන්නෙ..? මං පොඩි මඟකින් කෙලියෙනෙ.." අය කඳුළු අතරින් සිනාසෙන්නට වැයම් කළාය. "අපි ගෙදර යමු..."

වාහනයට ගොඩවූණ අමෙදි අසුනේ පහසුවට ඇල ඒ දෑස් පියා ගත්තා ය.

ජීවිතය පිළිබඳ බොහෝ දේ නැවත නැවත සිහියට එයි. අනාගතය පිළිබඳ කළ සියලු සැළසුම් සිය දෑස් අඹිසස මිඳ වැටෙනු අති මව හිමින්තට විශ්වාස ය. මේ සියල්ල ඉදිරියේ අපරාණව බලා සිටිනු විනා වෙන කළ හැකි අත් යමක් තමාට නැති බව හිමින්ත දැනියි. වවනයෙන් විශ්වාස කළ නොහැකි අසරාණ කමෙන් තම සිත වැසී යනු ඔහුට දැනෙයි. මේ අසරාණ කම කෙසේ නම් දරාගන්න ද?

ඕයකරු තිරිංග හඬක් සමගින් වාහනය නැවතෙයි. අමෙදි අර බලන්නේ ඕය රැඳී ඉඳුණිත් ය. "හිමින්ත.... මොකද මේ..?" ඈ කෑගසුවා ය.

අනෙක් පසින් ආ වාහනයේ රියැදුරා අත දිගු කර යමක් කියනු ඔහුට පෙනුණි. එය පරසඳ වචනයක් බව ඔහු දැනියි. අමෙදිට එය නසිමි සහනයකි. අසඳ රැඳී බොහෝ දෙනෙකුද විමතියෙන් බලා සිටියදී හිමින්ත රියරය මාරු කර රථය ඉදිරියට ගත්තේ ය.

තමා ආවරණ ළෙස කළබල වී සිටින්නේදැයි සිතා බලන්නට ඔහු වෙහෙස විය. මෙය කළබල විය යුතු මොහොතක් නොවේ. ඉදිරියට අත්තේ ඉවසිමි සහ දරා සිටීම පිළිබඳ පරීක්ෂණයකි. ඉතා අපහසු පරීක්ෂණයකි. තමා මේ පරීක්ෂණයෙන් කොයි තරම් දුරට සමත් වේදැයි හිමින්තට සිතා ගත නොහැකි ය.

සියල්ල යහපත් අතට හැරෙනු ඇතැයි යන සුබවාදී සිතිවිල්ලෙන් සිත රවටා ගත යුතු යයි ඔහු සිතුවේ ය. එය සැම අතින්ම යහපත් ය.

000000

අමෙදි රාත්‍රිය ප්‍රරාම සුසුම් හෙළුණු අවදියෙන් සිටි හිමින්ත ට අසුණි. අය දෙසට හැරී යමක් කියා අය අස්වසන්නට, අඳ ගිය තම උරහළා දුණුසුමෙහි රැඳවා සහසවන්නට, වරදක සිතුණ ද ඔහු ඒ සිතුවිල්ල වළක්වා ගන්නේ ය. අමෙදි ගෙන් යමක් අසන්නට ධෛර්යයක් තමා තුළ නැතැයි ඔහුට සිතුණි.

කතරපුටු මත ඇති වීපිටල් ඔරාළෝසු මුහුණෙන් රාත්‍රී දෙනේ කතිකම රතු පසහයන් දැළවෙමින් තිබෙයි. හිමින්ත හැඟිව අදද මම වාඩි වූයේ ය. අමෙදි ගේ සීතල අතේ පසස ඔහු පිට මත හැරවැණි.

"හිත්දු ගියේ නැද්ද..?" අමෙදි පහත් හඬින් අසුවා ය.

"නැහැ.."

"කළුනා කරන්න එපා.." ඔ කීවා ය ඔහු පිළිතුරක් නොදුන්නේ ය. "..මම ගේ එකක් හදලා දෙන්න ද..?" අනතුරුව අය අසුවා ය.

"එපා.. ඔයා හිලාගන්න බලන්න.." ඔහු කීවේ ය. අමෙදි අපතසුවෙන් සිනාසුණා ය.

"එන්න මා ළඟ ට.." ඈ කීවා ය. ඔහු අය දෙස බැලුවේ විමතියෙනි.

"ඔයා හිලා ගන්න.." ඔහු කීවේ ය.

"අදට විතරක් එන්න මා ළඟට.. අදට විතරක්.." අමෙදි සිතින් හඬින් කීවා ය. "..ආයෙම කවදාවත් මා ළඟට එන්න එපා.. කවදාවත් එන්න එපා.." ඕ අඳද හරහා අඳවීමින් ඔහුගේ

උණුසුමට ඉලි වූවා ය. ".. අදට විතරක් එන්න මා ළඟට.."

"පිස්සු කියන්න එපා.." හිමින්ත අගේ හිස පිට ගත්තේ ය.

"..ඇයි මේ..?"

".. මට ඔයා ගැන දුකයි.. මට ඔයාගෙන් ඈත් වෙන්න ඕනෙ හිමින්ත.. හුගක් ඈත් වෙන්න ඕනෙ..."

ඇගේ කඳුළේ සිසිසස තම පපුව මත තැවරුණු හිමින්තට දැනුණි. ඔහු ඉතා සීරුවෙන් අය තුරුණු කර ගත්තේ ය. ඕ හිස ඔසවා ඔහුගේ දෙනොළ මත සිය දෙනොළ තැබුවා ය. ළේ පෙත්තක් වත අගේ දෙනොළේ සිනිඳු පපස ඔහු මතේ ළෝඹ කමකින් වැළඳ ගත්තේ ය.

".. මේ මං ඔයාට දෙන අන්තිම හාදුවයි.. ආයෙ කවදාවත් නැහැ.." වෙවුළන දෙනොළතරින් අය මුමුණනු ඔහුට අසුණි.

000000000

හිමින්ත උදසන අවදි වන විට අමෙදි ඇදෙහි නොසිටියා ය. මුළුතෑන් ගෙය දෙසින් අය ගේ සාදන ශබ්දය ඔහුට අසුණි. නැතිව අප පිටුපසින් හොස් අය වැළඳ ගන්නට ඔහුට සිතුණි. ඒ සිතුවිල්ල සිත දරාගෙන ම හිමින්ත අකුම් කන්දිගෙන සිටියේ ය.

තේ සාදන ශබ්දයෙන් විනාඩියකට පමණ පසු ඉදිරි දොර විවර වන වාසසන හඬ ඔහුට අසුණි. අමෙදි ගේ තාරය පණ ගැන්වෙනු අතතුරුව අසුණි.

සාලයේ මේසය මත හිමින්ත ගේ තේ කෝප්පය විය. ඔහු එය අතට ගන්නේ ය. තේ කෝප්පයට යට කොට තබා තිබූ කුඩා කොළ කෑබැල්ල ඔහු දුටුවේ එවිට ය.

"මම එළියට යනවා" අමෙදි ගේ අත් අකුරින් ලියා තිබුණි.

හිමින්තගේ සිසේ ඇති වූයේ කණගාටුවකි. ජීවිතයේ පළමු වතාවට අය ඔහුට නොකියා ම පිටව ගොස් තිබුණි. මෙතෙක් කාලයක් සහ උදයකම "පරස්සමින් ඉන්න.. මුදු සරණයි.." කියූ අමෙදි කිසිවක් නොකියා ම පිටව ගොස් තිබුණි.

අමෙදි කිරසෙන් පිටව ආවේ කිසිදු කිණ්ඩිත අරමුණකින් නොවේ. නොතදන යා යුතුදැයි කිසිදු අරමුණකින් නොවව අප රිය පැදවුවාය. කළුපනාවේ හිමින්තව කඳුණිය දෙසට මෝටර් රථය හැරවූ ඈ ඊන වේලාවකින් කඳුණිය රජ මහා විහාරය අසල ඇති රථ ගාළෙහි තම රිය නතර කොට මොහොතක් එළෙසම සිටීයාය. පෙරදා අය විසින් අසන ලද අම්මිරිම ආරංචියෙන් සසඳ වූ සිත කිරවාගන්නට ඒ අදසන්න හැකිමෙන් අත් මිදෙන්නට අයට අවශ්‍යව තිබුණි. සිත ශක්තිමත් කර ගන්නට අයට අවශ්‍යව තිබුණි.

ජීවිතයේ ප්‍රථම වතාවට හිමින්තගෙන් සමු නොගෙන කිරසින් පිටවීමට සිදුවීම පිළිබඳ කනස්සල්ල ද අගේ සිත පීඩාවට පත් කළේ ය.

"..පව් .. අය කොහොදෙ මේක දරා ගන්නේ..." කිරායාසයෙන් දෙනෙත් ප්‍රවවන කඳුළු බිඳු වළකාලන්නට ඈ අපොහොසත් වූවා ය. අනුකම්පාවට සිත මෙළෙක් කරන්නට ඉඩ දිය යුතු නැත. මේ තරම් ඈසාණ වන්නට සිතට ඉඩ දිය යුතු නැත. මේ සියළු බැඳීම් වළින් මිදිය

යුතුය. කිසිවකු කෙරෙහි හෝ කිසිවක් කෙරෙහි හෝ ආශාවක් ඇත්නම් ඒ සියල්ල අවසන් කළ යුතු ය. එය කළ හැකි ය. එය කළ යුතු ය.

පන්සල තුළට යා යුතු ය යන ඡේණික සිවිල්ලෙන් අය වාහනයෙන් බැස්සා ය. අසඳ සිට මල් විකුණන දරුවකු වෙත ළං වූ අමෙදි ඈ අත වූ මල් කූඩයට එම් බැඳුවා ය.

"...මේ මල් මගෙන් මල් ටික දෙන්න...." ඈ රවපියල් සියයක නෝට්ටුවක් දරුවා අත තැබුවා ය. දිය බිඳු තවවරණ බිඳ් මාතෙල් මල් පොකුර දැකීමේ ගත් අගේ සිතට සතුටක් දැනුණි. තමා වඩාත්ම ප්‍රිය කරන බිඳ් මාතෙල් මල් පොකුර දැකීමේ දරා ඕ මොහොතක් එහි රැව වින්දා ය.

"..නෝනා.... ඉතුරු සල්ලි ..?" ඉතිරි මුදල් දෙන්නට දරුවා අය පසුපසින් දුව එයි.

"ඒ සල්ලි ඔයාට.." අමෙදි දැරියගේ ගිස මත සිය දකුණත තබා කියයි. විහාරය වෙත යන්නට පියගැට පෙළ ගතින අමෙදි ආපසු හැරී බලන විටත් දැරිය පියකරු සිනාවකින් සරසාගත් මුවින් යුතුව ඈ දෙසම බලා සිටිනු දකියි.

කඳුණි ගඟ දෙසින් සිසිල් සුළඟක් හමා එයි. ගමන මඳකට නවතා ඒ සිසිළස වීඳ ගන්නට අය උත්සාහ කළා ය මේ ප්‍රණාය භූමියේ සුළඟද සිතට සැනසුමක් එක් කරන්නේ යයි අමෙදිට සිතුණි.

විහාර බිම ගිස්කඳුලංක ය ඒදින සතියේ දිනයක් ගිසා විය යුතු ය.

අමෙදි ප්‍රථමයෙන්ම වෛද්‍යයෙට මල් පූජා කළා ය. අය විහාර ගෙයට පියමැන්නේ මාතෙල් මල් දෙකක් ද ආගැසිටය. මේ විහාර ගෙය තුළ ඇවිදිමින් කාලය ගෙවන්නට අමෙදි සැමදා ප්‍රිය කළා ය. හිමින්ත හා විවාහ වූ අසුන ඔහු කන්කෙඳිවනමින් බලා සිටියදී අය විහාර ගෙය සැරසූ මේ අපූරු සිතුවම් පරර ගාණන් රස වින්දා ය.

"මං කවදා හරි දවසක මේ වගේ අඳින්න පුරුදු වෙනවා" අය කී වතාවක් හමි හිමින්තට කියන්න ඇති ද? කවදා හරි දවසක...??? අනාගතයේ කරන්නට කොයි තරම් දේ සිසත් ගෙඩ ගැසී තිබුණා ද? ඒ සියල්ල අමතක කර දමන්නට සිදුවීම කොයි තරම් අවාසනාවක් ද?

"සෙමියස් මෙන්දිස්ල මහගම පහසුවෙන් පහළ වෙන්න නැහැ.. ඒ වෙනුවෙන් ලොකු වෙහෙසක් අරන් අහසෙ කරන්න වෙනවා.." හිමින්ත කී හැටි අසටා සිහිවෙයි.

"ඒක තමයි මං අඳිනවා කියන්නෙ ගැසිච අඳින්න පුරුදු වෙනවා කියලු කිව්වෙ.. සතත අහනයය සාර්ථක කලාකරුවකු බිහිකරයි කියලා ඔයා අහලා නැද්ද..?"

"අප්පා.. බොහොම බර වචන.. හොඳයි හොඳයි වයසට ගියාම.. වෙන කරන්න වඩාත් හැකි උනාම.. අඳින්න පටන් ගන්න.. මාත් ඔය මුළුත් විටත් හරි හප හපා මළං ඉන්නමිකො..." හිමින්ත සිනාසයි. තමන් වඳා සිටියත් හරියටම මේ සිතුමක ඉදිරියේම බව අමෙදිට සිහි විය. දෛවය කොයි තරම් අකරුණාවන්තද? අසාධාරණ ද?

"මිස්.. කරුණාකරලා ඔයා පෝඩ්ඩක් එහාට වෙනවද?.. ඔයා මගෙන් ඉන්නකොට මට මේ ෆොටෝ එක ගන්න බැහැ.."

අමෙදි හැරී බැලුවා ය. ගැහැණියක් මත ඇවිවූ

කැමරාවක් පිටුපසට ඒ කොපිටසිල්ලෙන් තමා දෙස බලා සිටිනා කරුණාගෙ අය දුටුවේ එවිට ය.

"සමාවෙන්න.." අමෙදි වහා පසසකට වූවා ය.

"ඔරන් සමාවෙන්න ඔයාගෙ රසවින්දනයට බාදා කළා ය.. හුගක් වෙලා බලා ඉඳලා බැරිම හැන තමයි කිව්වෙ.." ඔහු විතික ළෙස කීවේ ය. "..අද මම මේ ෆොටෝස් ඊක කොහොම හරි අරන් ඉවර කරන්න ඕනෙ.. මාසයක් දෙකක් ඇතුළත ඔක්කොම ඩෝ කරන්න වෙලා තියෙනවා.."

අමෙදි සිනාසුණා ය.

"මමෙ දැක්කෙ නැහැ ඔයා ඔතන ඉන්නවා.." ඕ කීවා ය.

තරුණයා එය හඬසුණා සේ සිය කාර්යයෙහි නිමග්නව සිටියේ ය.

".. මේ පින්තූර දිනා ඕනෙ තරම් වෙලා බලා ඉන්න පුළුවන්.." ඕ නැවත කීවා ය.

"ඒක අත්තම .." තරුණයා කැමොව ක්‍රියාත්මක කරන අතර නොසැළකිලිමත් ළෙස කීවේ ය.

"රටක් වටිනා චිත්‍ර ශිල්පියෙකුගෙ රටක් වටිනා චිත්‍ර .."

අමෙදි ඔහුට පිටු පා මළසුන වෙත ගියා ය. තමා අත තිබූ ගිල් මාතෙල් මල් ඒ මත තබා දොහොත් මුදුන් දී වැසුවා ය. සියළු බඳිම් වළින් සියළු තෘෂ්ණාවෙන් තමා නිදහස් කරන්නයයි සිතින් අසඳද සිටියා ය. සියළුම හරස යන්නට අවශ්‍ය ශක්තිය එක්තැන් කර දෙන්නයයි අය ඉල්ලා සිටියාය.

විහාර ගෙයින් පිටවන්නට පෙර අය හැවන හැරී බැලුවා ය කරුණාගා තමා මළසුන මත තබා ආ ගිල් මාතෙල් මල් දෙස සිය කැමොවට පසු කරන්නට උත්සාහ කරමින් සිටිනු අයට පෙනුණි ඒ ඉන්දැයි විමසන්නට කොසිතාම ඕ ආපසු හැරී විහාරගෙයින් පිටවුවා ය

සිත එකත් කරන්නේ නව දුරටත් වාතනය පැදවිය නොහැකි බවක් හිමින්තට දැනුණි. යාබද අසුනේ වාඩිවී සිටින මිරිදු දෙස නොබලාම ඔහු වාහනය පාර අයිකට ගත්තේ ය.

මෙතෙක් වේලා ගල් පිළිමයක් සේ ඉදිරිය බලා සිටි අමෙදි විමතියෙන් සැමියා දෙස හැරී බැලුවා ය. ඇගේ බැල්ම නොතකා හරිමින් හිමින්ත වාහනය තණ බිස්සේ නවත්වා සුක්කානමට ගිස තබා ගත්තේ ය. ඔහු හඬන්නේ යයි අසටා සිතුණි. ඇගේ සිසත් ඇති වූයේ අසුදායකි. ඒ හැකිමි සතවා ගන්නට අය කිසිදු උත්සාහයක් නොගත්තාය.

"පිස්සු කටන්න එපා.." අත නොරිස්සුම් ස්වරයකින් කීවේ ඒ හිතා ය.

ඔහු කිසිවක් නොකීවේ ය. අමෙදි තවත් විනාඩියක් පමණ ඔහු දෙස බලා සිටියා ය.

"ඔයා ඔය තරම් දුර්වල වීදිනා හැසිරෙනකොට මම හිත හදාගන්නෙ කොහොම ද..?"

ඇගේ කටහඬෙහි රැඳුණ කෝපය ඔහුට මනාව දැනුණි. හිත ඔසවා අය දෙස බලනු නොහැකිව ඔහු සිටි ඉරියව්වෙන්ම බොහෝ වේලා සිටියේ ය.

අමෙදි කාරයේ දොර ඇරගෙන බිමට බසිනු ඔහුට අසුණි. ඔහු හිස ඔසවා බලන විට ඔ අසන උද්‍යානය දෙස බලා සිටියා ය. දත් බැඳගෙන ගල් පිළිමයක් සේ සිටගෙන සිටි ඇගේ දසුන ඔහු සිත වේදනාව තවත් වැඩි කළේ ය.

දැස් වල එක් වූ කඳුළු පිටි අත්ලෙන් පිස ගනිමින් හිමින්ත කාරයෙන් බැස්සේ ය. බිමට හැඹුරු කරගත් හිසින් යුතුව පිය මෙන හොස් සිය මිරිදු අසඳින්න සිට ගන්නේ ය.

"ඇසම් සොරි.." ඔහු අය දෙස නොබලාම කීවේ ය. අද උරගිසි ගැස්සුනා මිස පිළිතුරු වචනයක් නොකිවා ය. සැබෑ ළෙසම කම්පනයට පත්වීය යුතු අය මතත් යෙදේයයකින් හැකි සිටියදී තමා දුර්වල ළෙස අද වැටීම ඔහු සිත ළැජ්ජාවට පත් කළේ ය.

"මට ඒක දරාගෙන ඉන්න බැහැ අමා" ඔහු මිමිණුවේ ය. අද ඔහු බස හඬසුණා සේ ඉවත බලාගන්වන ම සිටියා ය.

"මට හරිම කණගාටුයි මේක කියන්න සිදුවීම ගැන. ඒත් ඔය දෙන්නම මේ ගෙන ආනුවන් වෙලා ඉන්න ඕනෙ.." මෙටට පායනට පෙර වෙලෙදා සිරිමාන්න කී වචන ඔහුගේ සිසත තවමත් රැව් පිළිරැව් දෙයි.

"කයන්සර් එක අපි හිතුවට වඩා ශරීරය තුළ ගුලක් පැකිලා.. අමෙදි.. අපි මේ කරන ප්‍රතිකාර ගැන විශ්වාසය තියමු.. ඉස්සර වගේ නෙවෙයි.. දැන් ප්‍රතිකාර ක්‍රම දියුණුයි.. මේ ප්‍රතිකාර වලින් යමක් නොවුණොත්.." වෛද්‍ය සිරිමාන්න කතාව නවතා අමෙදිගේ මුහුණින් සිය බැල්ම ඉවතට ගන්නේ ය.

"මට අත්තම ම කියන්න ඩොක්ටර්' අමෙදි කීවා ය.

වෛද්‍යවරයා සිය බැල්ම හිමින්තගේ මුහුණ මත රැඳවීමේ ය. තරුණ සැමියාගේ විඝ්මිප්ත බැල්ම මඳ වේලාවක් ගිටක්ෂණය කළ ඔහු හැරවන අමෙදි දෙසට හැරුණේ ය.

"ඒක හරි අමෙදි.. අපි රියැඩ්ලි එතට මුහුණ දෙන්න ඕනෙ.. මේ ප්‍රතිකාර වලින් වෙනසක් නොවුණොත් .. අමෙදි.. ඔයාට කියෙන්නේ ඉතාම සෙට් කාලයක්"

තරුණියගේ දැස් යන්තමින් සසඳවිය.

"හිත අධෛර්ය කරගන්න එපා.." ඔහු කීවේ ය ඇගේ දැස් කඳුළින් පිරෙනු ඔහු දුටුවේ ය. ඔහු මේසය කෙළවරක වූ කඩදාසි ළේන්සු පෙට්ටිය අය වෙත පසවේ ය. අමෙදි එයින් ඇදගත් කඩදාසියකින් දැස් වල කඳුළු පිසලා ගත්තා ය. විනාඩියක පමණ නිහඬතාව කළුපසක් සේ හිමින්තට දැනුණි. ඒ කළුපය අවසන ඕ කිස ඔසවා වෛද්‍යවරයා දෙස බැලුවා ය.

"මම මරෙන්න බය නෑ ඩොක්ටර්" ඇගේ ඒ වචන වෛද්‍යවරයා කිසි ළෙසකින් වත් බලාපොරොත්තු නොවූ තරම් දැඩිව අසුණි.

"හිත අධෛර්ය කරගන්න ඕනෙ නැහැ.. සුබවාදී වදිනට හිතමු" ඔහු කීවේ අගේ සිතට සහනයක් නොගෙදෙනු සැදෑනා ය.

අමෙදි වෛද්‍යවරයා දෙස එක එළිල් බැලුවා ය.

"මං හාත්කම් විශ්වාස කරන්නේ නැහැ ඩොක්ටර්.. යමක් වෙන්න තියමිතව තියෙනවා නම් මං ඒකට මුහුණ දෙන්න ළෑස්තියි.." ඈ කීවා ය..

"ඒක හරි.. ඒත් අපට පුළුවන් දිගටම මේ ප්‍රතිකාර කරගෙන යන්න.. මං කඳුළුත් කිව්වෙනෙ.. දැන් ඉතාම දියුණු ප්‍රතිකාර ක්‍රම තියෙනවා.. අපි බලාපොරොත්තු අත්හරං ගන්නෙ නැතිව ඉඳිමු.." වෛද්‍යවරයා ඒ අවසාන වචන කීවේ තමන් අස්වැසීමේ සඳහා යයි හිමින්තට දැන් සිතෙයි.

උද්‍යානයේ ඈත සිට හමා ආ සුළඟකින් කඳඹුණ පරවළල් රැසක් සුළියක් සේ අහසට ගමිනු අමෙදිට පෙනුණි පරවළල් ලුලි වළලවෙන් බෝගහේවිළා ගල් පිළිමයක් සේ සිටගෙන සිටි ඇගේ දසුන ඔහු සිත වේදනාව තවත් වැඩි කළේ ය.

දැස් වල එක් වූ කඳුළු පිටි අත්ලෙන් පිස ගනිමින් හිමින්ත කාරයෙන් බැස්සේ ය. බිමට හැඹුරු කරගත් හිසින් යුතුව පිය මෙන හොස් සිය මිරිදු අසඳින්න සිට ගන්නේ ය.

"ඇසම් සොරි.." ඔහු අය දෙස නොබලාම කීවේ ය. අද උරගිසි ගැස්සුනා මිස පිළිතුරු වචනයක් නොකිවා ය. සැබෑ ළෙසම කම්පනයට පත්වීය යුතු අය මතත් යෙදේයයකින් හැකි සිටියදී තමා දුර්වල ළෙස අද වැටීම ඔහු සිත ළැජ්ජාවට පත් කළේ ය.

"මට ඒක දරාගෙන ඉන්න බැහැ අමා" ඔහු මිමිණුවේ ය. අද ඔහු බස හඬසුණා ස